

безъ тебе, отговори Пулосский, есъ сестрытъ на Любинскаго ще останешъ, и това така трѣба да стане.....

Лодоиска не го остави да си доискара думѣтъ: Татко, думаше, знаѣж правдинытъ ти и почитамъ, и уважавамъ ты, и тѣ щѣтъ завсегда да останѣтъ священны за мене, но нѣмашъ право да отлѣчишь еднѣ женѣ отъ стопана ѣ

О, прости мя за това, ядосвамъ тя, може да не доразбирамъ работытъ, но окайте мя за отчаяніето ми, простѣте мя..... Татко! Любинский! чувайте мя и двама, кждѣто и да отидете и азъ щѣ съ васъ да дойдѣ; да, всѣду ще ви послѣдувамъ, и безъ волютъ ви даже. Любинский! ако съпругата ти е изгубила всяко право, което е имала на сърдцето ти, смисли поне първытъ си любовницѣ; докарай си наумъ страшнытъ онѣзи нощъ, когато щѣхъ да загынѣ въ пламкытъ на огня, онѣзи ужаснытъ часъ, когато възлѣзе на пламнѣлытъ стѣлпъ и выкаше: да живѣѣ или да умрѣ съ Лодоискѣ на едно! Онова което чувствувахте ты тогазъ, това осѣщамъ и азъ сега. По-голѣмѣ злочестинѣ не познавамъ азъ отъ тѣзи дѣто да ся отлѣчѣ отъ васъ; за това и азъ сега казувамъ: да живѣѣ или да умрѣ съ бащѣ си и съ съпруга си наедно! Какво ще станѣ азъ клета п злочеста, ако вы мя оставите? като ще испаднѣ да оплакувамъ и двама вы, гдѣ ще намѣрѣѣ утѣшеніе на скърбь-тъ си? дали съ дѣцата си ще ся растушѣ? Увы! въ двѣ години